

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobce **Doc. RNDr. J. H., CSc.**, bytem U zeměpisného ústavu 506/3, Praha 6, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení Honebního společenství Černuc, se sídlem Loucká 48, Loucká, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 000864/2016/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 000864/2016/KUSK, **se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **7.114,- Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta se sídlem Příběnická 1908, Tábor, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 8. 3. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 000864/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný pro opožděnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí

Městského úřadu Slaný (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění zákona č. 59/2003 Sb. (dále jen „zákon o myslivosti“), uznána společenstevní honitba Černuc (dále jen „honitba“).

Žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného v předcházejícím správním řízení. Žalovaný jej v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyrozuměl o provedení nového důkazu mimo ústní jednání, a to písemného prohlášení právní předchůdkyně žalobce paní Mileny Dobrovolné (dále jen „právní předchůdkyně“) o tom, že se seznámila s prvostupňovým rozhodnutím. Dále mu neumožnil vyjádřit se k tomuto novému podkladu, čímž porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud by žalobce tuto možnost měl, nespokojil by se s písemným prohlášením, ale navrhl by důkaz svědeckou výpovědí právní předchůdkyně. Posouzení toho, zda právní předchůdkyně měla v minulosti možnost se seznámit s prvostupňovým rozhodnutím, je totiž rozhodující skutečností pro závěr, zda bylo odvolání žalobce podáno včas. Žalovaný tímto postupem porušil i jeho právo navrhopvat důkazy podle ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu. Žalovaný porušil svou povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti vyplývající z § 3 a § 52 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze zopakoval závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že se zabýval zákonností celého průběhu správního řízení a zhodnotil důsledky svého rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pro tento případ požádal o přiznání paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč za každý právní úkon.

Žalobce v replice ze dne 22. 11. 2016 uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření vůbec nereagoval na jeho žalobní námítky. Zopakoval, že vzhledem k důležitosti prokazované skutečnosti považuje za nezbytné provést v rámci správního řízení důkaz výsledkem právní předchůdkyně. Její písemné prohlášení totiž nepovažuje za dostatečně průkazné.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že považuje žalobu za útok, jehož účelem je destabilizace a zrušení osoby zúčastněné na řízení a poukázala na genezi jejích sporů se žalobcem. K věci samé uvedla, že právní předchůdkyně žalobce věděla o tom, že pozemky, které dříve vlastnila, jsou součástí honitby. Závěrem navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím městského úřadu ze dne 22. 3. 1993, č. j. 3055/92-Mysl 206, byla osoba zúčastněná na řízení uznána jako honební společenstvo a došlo k vymezení její honitby. Po přijetí zákona o myslivosti požádala osoba zúčastněná na řízení o uvedení stávající honitby do souladu se zákonem a zároveň o dílčí změnu v hranicích honitby. Této žádosti městský úřad vyhověl rozhodnutím ze dne 13. 3. 2003, č. j. 28792/2002-R-mysl-206-Ma, proti němuž podal žalobce dne 4. 6. 2014 odvolání. Dne 18. 8. 2014 bylo žalovanému doručeno prohlášení právní předchůdkyně, že měla informaci o tom, že její pozemky jsou od roku 1993 součástí honitby Černuc. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. j. 088494/2014/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobce pro opožděnost, neboť dospěl k závěru, že odvolací lhůta podle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád z roku 1967“) již uplynula.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. 088494/2014/KUSK, žalobou podanou ke zdejšímu soudu, v níž zpochybnil závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání. Zdejší soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 12. 11. 2015,

č. j. 46 A 69/2014 – 54, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že z prohlášení právní předchůdkyně nelze žádným způsobem dovodit, že by měla jakékoliv povědomí o tom, že v roce 2003 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, ani že byla seznámena s jeho obsahem. Soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení tyto otázky postavil najisto.

Žalovaný v dalším řízení požádal přípisem ze dne 7. 12. 2015 právní předchůdkyni žalobce o nové prohlášení. Dotázal se jí, zda se seznámila s obsahem prvostupňového rozhodnutí a případně kdy k tomu přibližně došlo. Právní předchůdkyně žalobce v dopise doručeném žalovanému dne 16. 12. 2015 prohlásila, že se s kompletním obsahem prvostupňového rozhodnutí seznámila v roce 2009 od pana Jaroslava Pamětického, starosty osoby zúčastněné na řízení, který ji tehdy navštívil ve věci odkoupení pozemků a s prvostupňovým rozhodnutím ji seznámil. Věděla proto, že pozemky, které tehdy vlastnila, byly do honitby zahrnuty.

S ohledem na uvedené prohlášení konstatoval žalovaný, že právní předchůdkyně žalobce se seznámila s obsahem prvostupňového rozhodnutí prostřednictvím Jaroslava Pamětického v roce 2009. Tříměsíční odvolací lhůta podle § 54 odst. 3 správního řádu z roku 1967 tak uplynula nejpozději koncem března roku 2010. Z tohoto důvodu žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů a v rozsahu napadených výroků (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) vycházejí ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť má v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za to, že oba účastníci s takovým postupem souhlasí.

Podle § 54 odst. 3 správního řádu z roku 1967 platí, že pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal výlučně procesní vady řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti připomíná, že se postup žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí řídí procesní úpravou správního řádu z roku 1967, jak vyplývá z přechodného ustanovení obsaženého v § 179 odst. 1 správního řádu. V tomto ohledu je tedy nesprávná argumentace žalobce, jenž namítal, že v řízení před žalovaným došlo k porušení konkrétních ustanovení správního řádu. S ohledem na zásadu *iura novit curia* soud posuzoval důvodnost jednotlivých žalobních námitek, v rámci nichž žalobce tvrdil, že došlo k porušení jeho procesních práv, pouze z hlediska procesní úpravy obsažené ve správním řádu z roku 1967.

Rovněž je třeba uvést, že případné vady postupu správního orgánu v řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí, jsou důvodem pro jeho zrušení pouze za podmínky, že mohou mít za následek jeho nezákonnost. Pokud soud shledá vadu řízení, bude se však jednat o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, publ. pod č. 23/2003 Sb.NSS, všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Žalobce v první řadě namítal, že nebyl vyrozuměn o provádění listinného důkazu v podobě prohlášení jeho právní předchůdkyně. K této námitce je třeba uvést, že správní řád z roku 1967 neupravoval konkrétní postup provádění listinných důkazů ani povinnost správního orgánu vyrozumět účastníky řízení o jejich provedení mimo ústní jednání. Z povahy věci však vyplývá, že listinný důkaz se pouze zakládal do spisu a účastníci řízení se s jeho obsahem mohli seznámit před vydáním rozhodnutí ve věci samé poté, co je správní orgán vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967). Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, v němž NSS uvedl, že by bylo naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat účastníka o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jím předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí. Ačkoliv NSS tyto závěry vyslovil ve vztahu k novější právní úpravě obsažené v § 51 odst. 2 správního řádu, lze je bezpochyby vztáhnout i na řízení podle správního řádu z roku 1967. Postup žalovaného, jenž dopředu nevyrozuměl žalobce o provedení dokazování listinou mimo ústní jednání, tedy nepředstavuje sám o sobě vadu řízení. Soud tedy shledal uvedenou námitku nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí a že žalovaný nedostál povinnosti postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 33 odst. 2 správního řádu 1967 je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Účelem tohoto ustanovení je poskytnout účastníkům správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení a uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si přitom nemůže sám učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno. Z výzvy správního orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí musí být zřejmé, že jejich shromažďování bylo ukončeno (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, publ. pod č. 958/2006 Sb.NSS, rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb.NSS). Předmětné ustanovení úzce souvisí s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, uveř. pod č. 2/1993 (dále jen „Listina“), který mimo jiné stanoví, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Ústavní soud v této souvislosti opakovaně judikoval, že postup správního orgánu, jenž nedal účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění podle § 33 odst. 2 správního řádu, je v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny (srov. nález ÚS ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, publ. pod č. 150, sv. 20 Sb.ÚS, nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, publ. pod č. 39, sv. 36 Sb.ÚS).

V dané věci je z obsahu spisu zřejmé, že žalovaný po zrušení předchozího rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu, doplnil podklady pro rozhodnutí pouze o prohlášení právní předchůdkyně žalobce. Výhradně o tento listinný důkaz opřel svá skutková zjištění, neboť vycházel z jejího sdělení, že se s obsahem prvostupňového rozhodnutí seznámila již v roce 2009, a na základě tohoto zjištění dovedl opožděnost žalobcem podaného odvolání. Žalobci lze přisvědčit, že žalovaný pochybil, pokud ho po doplnění podkladů nevyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí. Tím byla žalobci upřena možnost seznámit se před vydáním

napadeného rozhodnutí s doplněnými podklady a vyjádřit se k nim, popřípadě navrhnout doplnění podkladů. Toto pochybení je o to závažnější, že se týká jediného a tím klíčového důkazu, na základě něhož žalovaný dospěl k závěru o opožděnosti podaného odvolání. Pokud by žalobce byl vyzván, získal by možnost seznámit se s prohlášením jeho právní předchůdkyně, vyjádřit se k němu, případně navrhnout provedení jiných důkazů. Nelze vyloučit, že by na podkladě takových nově navržených důkazů (např. výsledkem žalobcovy právní předchůdkyně) došlo k zpochybnění či změně zjištěného skutkového stavu, což by mohlo mít vliv na výsledek řízení. Jedná se tedy bezpochyby o vadu řízení, která v daném případě mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V daném případě byl navíc chybným postupem žalovaného porušen i § 3 odst. 4 věta první správního řádu 1967, podle něhož musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což se v daném případě z důvodu vadného postupu žalovaného nestalo. Soud proto shledal uvedené žalobní námitky důvodnými.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud však tímto rozhodnutím nikterak nepředjímá, jakým způsobem má žalovaný v dalším řízení rozhodnout o věci samé. Bude na žalovaném, aby věc znovu projednal a v první řadě dal žalobci i ostatním účastníkům řízení možnost vyjádřit se k již shromážděným podkladům, případně navrhnout provedení dalších důkazů. Navrhne-li některý z účastníků doplnění dokazování, je na žalovaném, aby navržené důkazy provedl (případně řádně odůvodnil, proč navržené důkazy nebyly provedeny). Provedené důkazy je třeba hodnotit podle zásady volného hodnocení (§ 34 odst. 5 správního řádu z roku 1967), tj. každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Před vydáním rozhodnutí ve věci samé neopomene žalovaný dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění (§ 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, přísluší mu tedy náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby (podání žaloby) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 714,- Kč. Soud žalobci nepřiznal náhradu za požadovaný úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení advokátem [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že advokát zastupoval žalobce již v předcházejícím řízení před žalovaným a v téže věci také v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 69/2014. Byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby, odměna za převzetí a přípravu zastoupení proto nepředstavuje důvodně vynaložený náklad. Nadto byla žalobci odměna za tento úkon přiznána již rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 46 A 69/2014 – 54. Odměna za úkon spočívající v podání repliky k vyjádření žalovaného, nepředstavuje rovněž důvodně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 11 odst. 1

písm. d) advokátního tarifu, neboť žalobce v tomto podání pouze stručně zopakoval svoji předchozí argumentaci uplatněnou již v žalobě a žalobní body v reakci na vyjádření žalovaného nikterak nerozvedl. Celkem tak činí náhrada nákladů 7.114,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů, neboť jí nebyla soudem uložena povinnost a současně nenavrhla přiznání nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová